

որուն կեղերունը կը բռնէ մեծադիր պատ-
տառը եւ Գողգոթային, եւ երկու կող-
մերը՝ Ձաղկումը եւ Փշկապակումը։ Նկար
մը չէ ատիկա։ Հոն ամբողջապէս կեանքի,
տառապանքի, մարդկային անտարբերու-
թեան, ու ցաւի դերմարդկային ողբեր-
գութիւնն է որ կը տիրէ եւ կ'աղղէ հողե-
ին։ Հոն դոյնի, շարժումի բովանդակ ճար-
տասանութիւնը կայ, խորապէս ուժգին,
մանաւանդ կեղերունի նկարին մէջ, ուր իւ-
րաքանչիւր դէմք հողբանութիւն մըն է,
եւ ուր Քրիստոսի անկումը գետին՝ խա-
չին ծանրութեան տակ կ'ընկնէ՝ մեղքի բեռը
վերցնող խաղաղ ու համակամ արտայայ-
տութեան հետ, ցաւի ու տառապանքի ա-
հաւորութիւնը կը ցոլացնէ իր աստուա-
ծաշնորհ դէմքին վրայ։ Բնութիւնն իսկ
զարհուրած է այդ տեսարանէն, մարդկա-

յին անդթութեան և աստուածային սիրոյ
պայքարին առջեւ։ Հոն կարծէք ամբողջ
իրական աշխարհ մը ներկայ է, մանա-
ւանդ խռովեալ Երուսաղէմը իր ժխորով,
իր մոլեռանդն կատաղութեամբ, ստեղծե-
լով վայրագ իրարանցում մը խոնարհ ու
քաղցրահայեաց Յիսուսին շուրջ։ Գոյնի
բանաստեղծութիւն մ'ալ կայ հոն, խառ-
նուրդ զօրաւոր ու թեթեւ դոյներու, լոյս-
երանդներու, մթին ու թերաստուերային
միութիւններու խառնուրդ մը, որ խոր-
հըրդաւորութիւնը կ'աւելցնէ ստեղծուած
ահաւոր տեսարանին։

Թիէփոլոյ նկարիչներուն բանաստեղծն
է, եւ ԺԸ դարու բանաստեղծներուն սրտի
բանալին։

Հ. Մ. ՃԱՆԱՇԵԱՆ

ՃԻԱՄՊԱԹԹԻՍԹԱ ԹԻԵՓՈԼՈՅ. - ԵՐԸ ԳՊՊՊՐԱՅԻ.

ՅԱՂԹԱՆԱԿՆԵՐ ԳԵՂԱՐՈՒԵՍԻ

ՃԱՄԲՈՒՆ ՎՐԱՅ

ՓՐՈՓ. ԵՂՈՒԱՐԴ ԵՓՐԵՄԵԱՆ

Փրոֆ. Եղուարդ Եփրեմեան՝ ջութակա-
հար, վկայեալ վենետիկոյ «Պէնէտէթթոյ
Մարչելլոյ» Երաժշտանոցէն, նախկին
Մուրատ-Ռափայէլեան մըն է, որ ծնած է
Գահիրէ 1925-ին և մտած վար-
ժարան 1938-ին։ Իր մանուկ հա-
սակէն կը գուշակուէր արդէն անոր
փայլուն ապագան։ Եօթը տարե-
կանին սկսած է սորվիլ դաշնա-
մուր և զոր զարգացուցած է Մու-
րատ-Ռափայէլեանի չորս տա-
րուան ընթացքին, այն աստիճան՝
որ յաճախ նուագահանդէսներ կու-
տար տօներու առթիւ վարժարա-
նին դահլճին մէջ։ Վարժարանին
վերջին տարին զարմանալի երե-
ւոյթ մը տեղի կ'ունենայ իր մէջ.
դաշնակահարը կը դառնայ ջու-
թակահար։ Սիրահարուած այդ
մոգական ճպտոյն, գերազանցօրէն
երաժշտական իր խառնուածքով,
նախ ինքնաշխատութեամբ, յետոյ
շատ կարճ ատեն մը Փրոֆ. Էթ-
թորէ Քասսելլարիի առաջնորդութեան
տակ, յանկարծ երեւան եկաւ փոքրիկ
վիրրուող մը, որ ապագայ կը խոստանար։
Իննամիկ հակումի յայտնութիւն մը եղաւ
ատիկա։ Նոյն տարւոյն ամառը վերջի բնու-
թեան, երբ Տեսչութիւնը հանեց զինքը
հանդիսականներու առջեւ քանի մը կտոր-
ներով իր մատներուն ճարտարութիւնը
ցոյց տալու, հիացմունքը հանրական էր ի
տես այն յաղթանակին՝ որ կը տանէր այդ
պատանի դպրոցականը, վեց ամսուան ըն-
թացքին ձեռք բերուած վարժութեամբ ներ-
կայանալու բազմութեան մը առջեւ և նուա-
զելու մեծագոյն վարպետներու զօրծերը։

Փրոֆ. Եղուարդ Եփրեմեան

ատիկա։ Աւարտած տարին իսկ արձանա-
գրուեցաւ Դեղագործութեան ընթացքին՝
փառուայի համալսարանը, որուն չորս
տարի հետեւեւէ վերջ՝ ստիպուեցաւ ընդ-
հատել՝ մեկնելու համար 1946-ին Ե-
րուսաղէմ։ Պատերազմը վերջացած էր
այլեւս, ու ինքը երկար տարիներով ան-
շատուած իր սիրելիներէն, կը մաշէր ա-
նոնց կարօտով։

1949-ին վերագարձաւ իտալիա Դե-
ղագործութեան ընթացքը շարունակելու
նպատակով, և միանգամայն զարգացնելու
իր երաժշտական ուսումները։

1950-ին Մարտ 14-ին իր բնակու-